

Arrest

nr. 47 234 van 13 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ROESEMS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger van Azerische origine. U bent afkomstig uit Vajk (Armenië), waar u tot 1998 met uw zoon H. K. (O.V. 6.376.716) en zijn gezin leefde.

Vanwege uw Azerische origine werd u niet volledig aanvaard in Armenië. Deze situatie verergerde toen de etnische spanningen tussen Armenen en Azeri's begin jaren '90 escaleerden. Omdat uw zoon deels van Azerische origine was, kreeg hij ook problemen. Zo vielen er op 4 oktober 1998 vier mannen, vermoedelijk van de KGB, jullie huis binnen. Ze brachten vernielingen aan in uw huis en paktten uw zoon fysiek zwaar aan. Toen u hem wilde beschermen, werd u geduwd. Als gevolg daarvan liep u verwondingen op, waar u tot vandaag nog last van ondervindt. U en uw zoon werden door de invallers ervan beschuldigd Azerische spionnen te zijn en informatie te hebben doorgespeeld aan de Azeri's. Uw zoon werd door deze mannen meegenomen en keerde pas na vier of vijf dagen zwaar

gewond terug naar huis. Enige tijd daarna werd hij ontslagen op zijn werk en dit gebeurde later ook met uw schoondochter. Op 14 november 1998 werd jullie huis in brand gestoken. De dag daarop werd uw zoon telefonisch opgeroepen door een organisatie. Hij vertrok, maar kwam pas een tijd later terug. Ondertussen werden uw kleinkinderen op school lastig gevallen en had uw schoondochter een zelfmoordpoging ondernomen. Nadat uw zoon terug naar huis keerde, besloten jullie Armenië te verlaten.

In december 1998 reisde u samen met uw zoon en zijn gezin naar Oekraïne, waar jullie tot januari 2005 in Krivoy Rog verbleven. U had medische problemen, als gevolg waarvan u meerdere keren geopereerd moest worden. U ondervond in Oekraïne zelf geen andere problemen, maar reisde met uw zoon en zijn gezin mee toen zij naar de Russische Federatie vertrokken. Jullie vestigden zich in Nikolaevka en bleven daar tot januari 2009 wonen. Toen verlieten u en uw zoon de Russische Federatie per minibus en reisden naar België. U weet niet precies waarom jullie moesten vertrekken, noch waarom uw schoondochter en kleinkinderen niet mee reisden. U stelde uw zoon hierover geen vragen, maar volgde hem. Op 19 januari 2009 diende u voor de eerste keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U bezit geen enkel identiteitsdocument.

B. Motivering

Aangezien u zelf aangaf het Armeense staatsburgerschap te hebben, dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Armenië (vragenlijst DVZ dd 12/02/2009, gehoorverslag CGVS dd 14/07/2009 p. 2). In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u dat uw zoon H. K. (O.V. 6.376.716) en zijn gezinsleden in 1998 problemen kregen vanwege zijn gemengde origine. Als gevolg daarvan verlieten jullie Armenië en reisden naar Oekraïne en later de Russische Federatie. U vreest dat u bij een terugkeer naar Armenië zal worden vermoord vanwege uw Azerische origine en dat ook uw zoon en zijn gezin nog problemen zullen kennen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging vanwege uw Azerische origine, moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat u – toen u nog in Armenië verbleef – zelf geen ernstige problemen heeft gekend vanwege uw origine. U werd immers nooit gearresteerd of opgesloten, noch aangeklaagd of veroordeeld (vragenlijst CGVS p. 2, gehoorverslag CGVS p. 8). U maakt slechts melding van één incident in 1998, waarbij u tijdens een huiszoeking geduwd werd, waarop u zich bezeerde (CGVS p. 8). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat mensen van Azerische origine niet systematisch vervolgd worden in Armenië. In de afgelopen jaren is geen informatie bekend die zou duiden op een vervolging van Azeri vanwege de overheid of intolerantie van de kant van de Armeense bevolking. Azeri zouden in het dagelijkse leven geïntegreerd zijn en niets te vrezen hebben. Ze spreken Armeens, hebben veelal Armeense namen aangenomen en hebben in veel gevallen een baan, soms bij de overheid. Lokale mensenrechten ngo's en de ombudsman meldden geen klachten van Azeri te hebben ontvangen over discriminatie of geweld van de overheid of burgers. Ook voor kinderen en kleinkinderen van gemengde koppels zijn er geen probleemgevallen bekend. Er is geen informatie bekend over etnische Azeri die oorspronkelijk uit Armenië komen en terugkeren naar hun land, en dus ook niet over eventuele problemen die zij daarbij zouden ondervinden. U verklaarde zelf ook dat u bijna geen Azeri sprak en qua religie alles deed wat de Armenen deden. Uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verliep ook in het Armeens (CGVS p. 4). U slaagt er dan ook niet in uw actuele vrees voor vervolging vanwege uw origine aannemelijk te maken.

Wat betreft de problemen van uw zoon, gaf u aan dat u niet volledig op de hoogte was van zijn problemen, maar dat u hem steeds bent gevolgd. Bijgevolg dient wat deze elementen betreft, te worden verwezen naar de beslissing die in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal genomen werd. Daarin werd besloten dat uw zoon de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend. Bijgevolg kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

In het kader van uw asielaanvraag legde u nog een medisch attest voor, dat op 30 januari 2009 werd opgesteld door het Centraal Universitair Ziekenhuis in Saint-Pierre (België). Dit attest verwijst naar een consultatie die u die dag had, maar zegt niets over de eventuele medische problemen die u kent. Bovendien wordt nergens in dit document het verband gelegd met de door u aangehaalde asielmotieven, zoals u verklaarde voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 2). Overigens bleek uit uw verklaringen dat u zowel in Oekraïne als in de Russische Federatie medische hulp kreeg, in de vorm van operaties en medicijnen – ondanks uw financiële problemen en het gebrek aan officiële documenten (CGVS p. 2).

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt voor zover de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, u zich voor de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) juncto artikel 14 EVRM.

Zij verwijst naar haar feitenrelaas waaruit blijkt dat zij werd blootgesteld aan daden van geweld. Omwille van de gegronde vrees hebben zij noch haar zoon hiertegen een officiële klacht ingediend. Voor zover de commissaris-generaal stelt dat volgens zijn informatie etnische Azeri's niet systematisch worden vervolgd, stelt verzoekster dat uit haar verklaringen blijkt dat er sprake is van een persoonlijke vervolging. Een repatriëring van verzoekster naar Armenië zouden haar grondrechten, zoals bepaald in artikel 14 EVRM schenden.

2.1.2. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., nr. 118.506, 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

De bestreden beslissing is ondermeer gesteund op de bevinding van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aantoont dat zij actueel nog vervolgd zou worden in Armenië omwille van haar Azerische origine. Uit de bij het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat geen feiten bekend zijn die wijzen op een vervolging vanwege de overheid, noch op een intolerantie vanwege de bevolking jegens de Azeri minderheid (stuk 20, subject related briefing: "*Situatie van gemengde koppels (Azeri-Armeens) en de Azeri minderheid*"). Verzoekster verwijst enkel naar gebeurtenissen die zich voordeden in 1998 en brengt geen enkele contra-indicatie bij.

Voorts heeft verzoekster gedurende een verblijf van meer dan tien jaar in Oekraïne en Rusland op geen enkele wijze bescherming gezocht. Deze nalatigheid valt niet te rijmen met het voorhanden zijn van een gegronde actuele vrees voor vervolging. Verzoekster geeft geen aannemelijke verklaring voor deze houding en gaat niet in op dit onderdeel van de bestreden beslissing. Evenmin weerlegt zij de informatie aangaande de huidige situatie in Armenië. Zij beperkt zich tot de stelling dat het een gevaarlijke veralgemening betreft. Soortgelijk betoog vermag niet een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Deze zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Gelet op wat voorafgaat kan in hoofde van verzoekster geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen.

Er valt daarenboven niet in te zien op welke wijze deze conclusie artikel 14 EVRM zou schenden. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4, §1 en §2, c) van de vreemdelingenwet juncto artikel 14 EVRM.

Zij verwijst naar haar feitenrelaas waaruit blijkt dat zij niet van haar rechten en vrijheden zoals bepaald in het EVRM kan genieten omwille van een discriminatie en vervolging op grond van haar Azerische origine. Zij voert aan dat uit een gebrek aan informatie niet kan worden afgeleid dat een situatie van systematische vervolging van een bevolkingsgroep zich niet zou voordien in haar land van herkomst.

Zij stelt dat de bestreden beslissing volledig afhangt van de beslissing die is genomen met betrekking tot haar zoon, waardoor ernstige vragen dienen te worden gesteld met betrekking tot de motivatieverplichting.

2.2.2. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ligt de bewijslast bij verzoekster (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet gesteund is op een gebrek aan informatie maar dat uit de beschikbare informatie, gesteund op een rondvraag bij diverse goedgeplaatste bronnen, blijkt dat geen incidenten gerelateerd aan verzoeksters situatie werden gemeld. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat er in haar land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

In het licht van de actuele situatie in Armenië maakt verzoekster niet aannemelijk dat in haren hoofde een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet voorhanden is.

2.3. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad beaamt en overneemt.

Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. HOFFER